

Naš Dom

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materni jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastoj. Posebej naročen velja s poštino (vred ena kruna) za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h. dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Katoliška Slovenija.

Volitve so minole. Vsaka stranka pregleduje svoje zmage in izgube. Katoliško-narodne stranke na Slovenskem se z zadovoljnostjo ozirajo na izid volitev. Slovensko ljudstvo se je pri volitvah izreklo za katoliško stvar ter obsodilo liberalizem.

Na odločno liberalnem programu so izvoljeni samo 4 poslanci: Hribar na Kranjskem, Strekelj na Goriškem in žal, dva poslance iz Štajerskega, Roblek in Ježovnik. Vsi drugi poslanci so izvoljeni ali na odločno katoliškem programu, ali pa vsaj na programu, ki nikakor ni sovražen katoliški stvari.

Slovenija je torej v katoliškem taboru. Tudi Štajerska je iz petih okrajev poslala poslance katoliško-narodne Kmečke zveze, le dva okraja sta krenila na napačna pota. S tem se nista proslavila ne doma, ne izven domovine, še manj pa si koristila. Čim naprednejše je ljudstvo in čim natančneje pozna politično vrvenje, tem bolj odločno je obrnilo hrbet liberalizmu.

Vesel pojav med Slovenci pa je tudi, da ni slovenski narod poslal nobenega socialdemokrata v državni zbor. Celjska „Domovina“ se je sicer trudila dokazati, da socialdemokracija ni mednarodna, vendar ljudje, ki bolje poznajo socialdemokrate nego celjska starka, vedo, da je socialdemokracija protiverska in protinarodna. Kandidatu s tem programom torej slovenski narod nikjer ni zaupal. In to je veselo znamenje!

Zdaj po volitvah je naša naloga, skrbeti že za druge volitve. Na Štajerskem moramo podreti liberalna poslance, v vseh drugih okrajih pa mora ostati Kmečka stranka v svoji posesti.

Niti trenotek ne smemo prenehati z delom. Naše somišljenike navdušujmo, nasprotnike pridobivajmo, naša sveta katoliško-narodna stvar bo šla naprej!

Nova in stara zbornica.

Stranke v stari in novi zbornici se porazdele sledeče:

Jugoslovani.

Slovenci pristaši krščanskih strank: stara zbornica 11, nova 21.

Slovenski liberalci: stara zbornica 4; nova zbornica 4.

Hrvati: stara zbornica 10, nova zbornica 12.

Srbi: stara zbornica 2, nova zbornica 2.

Čehi.

Mladočehi: stara zbornica 47, nova zbornica 22.

Staročehi: stara zbornica 3, nova zbornica 6.

Češki realisti: stara zbornica —, nova zbornica 2.

Češki agrarci: stara zbornica 5, nova zbornica 33.

Češka katoliška narodna stranka: stara zbornica 2, nova zbornica 19.

Češki radikalci: stara zbornica 8, nova zbornica 10.

Nemci.

Krščanski socialci: stara zbornica 26, nova zbornica 67.

Nemško-katoliško središče: stara zbornica 30, nova zbornica 31.

Nemška-napredna stranka: stara zbornica 30, nova zbornica 24.

Nemška ljudska stranka: stara zbornica 46, nova zbornica 25.

Nemški agrarci: stara zbornica 4, nova zbornica 21.

Svobodni Vsenemci: stara zbornica 7, nova zbornica 14.

Schönererjevi pristaši: stara zbornica 15, nova zbornica 4.

Nemški radikalec: stara zbornica —, nova zbornica 1.

Druge narodnosti.

Rumunci: stara zbornica 4, nova zbornica 5.

Katoliški Italijani: stara zbornica 6, nova zbornica 10.

Liberalni Italijani: stara zbornica 12, nova zbornica 4.

Druge stranke.

Socialni demokrati: stara zbornica 11, nova zbornica 87.

Divjaki: stara zbornica —, nova zbornica 4.

Predsedstvo novega državnega zbora.

Državna zbornica je imela dosedaj enega predsednika in dva podpredsednika. Ti so se izvolili izmed treh najmočnejših strank.

Poslanec dr. Ebenhoch.

Krščansko socialna stranka v zvezi z konzervativno kot najmočnejša stranka (96 poslancev) namerava baje za predsednika predlagati krščanskega socialca dr. Ebenhoch.

Poslanec Zaczek.

Vsi češki poslanci bodo predlagali v predsestvo češkega poslanca Zaczeka.

Socijaldemokrat Pernersdorfer.

Ker so pri zadnjih volitvah dobili socijaldemokrati 87 poslancev in bodo za krščanskimi socijalci najmočnejša stranka, zato imajo pravico do enega uda v predsestvu v državnem zboru in bodo predlagali zato poslanca Pernersdorferja.

Domače novice.

Romanje v Lurd in Rim. I. V Lurd se že napravljamo dolgo časa. Bili so sicer v teku petdesetih let ondi že mnogi posamezni Slovenci in tudi cele večje skupine, toda pravega narodnega romanja slovenskega v Lurd še ni bilo. In vendar izpolnimo — ako poromamo tja — izrečno željo božje Matere same, ki je dejala svoji izvoljenki Bernardki: „Hočem, da se sezida tukaj svetišče, kda prihajajo ljudje sem in me tukaj časte. Prihodnje leto — 1908 — bo 50 let, kar se je prikazala sveta Devica in kar vrejo ljudje tja. Če kedaj, je tedaj ugoden trenotek tudi za nas, da izpolnimo že davno gojeno željo. In to bomo tudi storili. Storili v zvezi z brati Hrvati. Ako nas bo dosti, napravimo vsak svoj vlak, — oba ob enem času, — ako ne, se združimo oboji v en skupen vlak. Romanje je torej zagotujeno, ker ni odvisno od števila učeležencev. Kolikorkoli jih že bo, — pojdejo. Ni se torej bati, da bi se namera zopet podrla. Vršilo se bo romanje kmalu spomladi, najbrž meseca maja, ko še ni velike vročine, na polju pa še ne presilnega dela. Razume se, da mimogrede gremo tudi v Paray le Monial, kjer se je razodelo Srce Jezusovo blaženi Mariji Marjeti Alakok. Tudi v Švici se mimogrede ustavimo na sloveči božji poti Marija-Einsiedeln. Cene se bodo pozneje naznanile, ko bodo dogovori s podjetnikom končani. Zaradi ložjega pregleda in uredbe se pa želi in prosi, naj bi se udeležniki pričeli oglašati takoj. Oglasila sprejema upravništvo „Slovenca“ v Ljubljani. Prosimo torej, naj se oni, ki so že odločeni iti, koj priglase; oni, ki pa še niso odločeni, naj preišljujejo o tem, in ko so se odločili, naj naznanijo precej. II. V jeseni, meseca septembra, o priliki zlate maše sv. očeta, pa pojde nekaj zastopnikov naših mladeniških organizacij v Rim, kjer bodo zborovali poslanci vseh narodov. Mladeniška organizacija (Marijine družbe, izobraževalna in druga društva) ni zlepa kje tako izpeljana, kakor pri nas. Zato je pa prav, da se v zboru drugih pokažemo tudi mi. Seveda bodo mogli to pot narediti le premožnejši mladeniči. Nekaj takih je pa tudi po naših družbah in društvih. Do onih tedaj, ki to lahko zmorejo, se obračamo, da naj sprejmejo častno opravilo zastopnikov slovenskih krščanskih mladeničev pred sv. očetom, in naj se odločijo za pot v Rim. In kakor hitro se odločijo za to, naj tudi sporoče, da vemo, na koliko smemo računati. Čim prej, tem bolje! Oglasila sprejema istotako upravništvo „Slovenca“ v Ljubljani.

Ornikovi peki štrajkajo. V Ornikovi pekarni v Ptujju so ostavili delo pekovski pomočniki. „Štajerc“, ti tako rad hvališ Ornika, kaj misliš, ali štrajkajo peki zaradi tega, ker jim predobro gre?

Prekmurski Slovenci si nameravajo ustanoviti svoj slovenski list.

Berač se je obesil. Na Rečici se je obesil pod kolecem gostilničarja Stiglica 56letni berač Anton Slemenšek iz Bezovice pri Konjicah. Imel je le 6 vinarjev v žepu. Gotovo ga je beda gnala v smrt.

Tri hiše so zgorele v sredo 29. m. m. v Mezgovcih in sicer posestnikom Čuš, Cizerl in Tašner. Samo kar je bilo zidanega je ostalo. Zgorelo je tudi nekaj živine. Vrli gasilni društvi iz Dornove in Moškanje ste pogasili ogenj po štiriurnem napornem delu. Sosedji bodo gotovo pomagali nesrečnim, da si kmalo postavijo svoja domovja.

Umor pred 34. leti. Pred 34 leti, l. 1873, je bil ubit posestnik Škof iz Žikare. Rajni je vozil vino iz Žikare k Sv. Trojici. Ponoči od 11. do 12. ure se je peljal skozi Srednji Gasteraj na občinski poti ob potoku. Trije fantje so ga napadli tu in ubili. Kot storilec so prijeli posestnikovega sina Bolnarja iz Spodnjega Gasteraja, ki je priznal, da je ubil Škofa. Obsojen je bil na to Bolnar v triletno ječo in je umrl kmalu potem, ko je dostal kazen. Na umor se je že pozabilo. A nekatere ljudi, ki jim je stvar dobro znana, je začela peči vest. Po 34 letih so naznanili, da je umoril Škofa baje neki mož, ki je plačal Bolnarja, da je vzel nase umor. Orožniki poizvedujejo in se zamotana zadeva kmalu pojasni.

Svinjska kuga se je pojavila v Radvanju pri posestniku Rozianu. Poginilo je več prašičev v isti vasi za enako boleznijo.

Nesreča pri plesu. Na praznik sv. Rešnjega Telesa je bila pri posestniku Domadeniku v Rančah svatba, katere se je udeležil tudi posestnik Kancler. Proti večeru sta se z ženinom nekoliko „zavrtela“, a Kanclerju je izpodrsnilo, da je padel in si zlomil levo nogo.

Drzen goljuf. 29letni kovač Ivan Kapar je prišel leta 1905 v Drešinj vas pri Celju in izvrševal tam svojo obrt. Kmalu je pa začel piti, nehal delati in napravljati dolgove. Ker je pripovedoval ljudem, da ima bogato nevesto in da bo veliko podedoval, so mu šli na limanice, dokler ni izginil z velikanskimi dolgovi. Nastopil je na to v St. Lovrencu na Dravskem polju kot davčni izterjevalec ali pa tudi kot živinozdravnik. Ljudje so se bali strogega človeka, zato so mu dajali zahtevane svote. Ker je pri tem tudi kradel, so ga kmalu imeli. Pred celjskim sodiščem je bil obsojen na 8 mesecev ječe.

Smrtne obsodbe pred mariborskim porotnim sodiščem. Pri porotni razpravi v Mariboru dne 5. junija je bil obsojen na smrt 30 letni kočar Tomaž Koren iz Sedlaška, njegova žena pa v dvamesečni strogi zapor zaradi sokrivde. Koren je zažgal dne 3. marca kočjo Jerneja Zajšeka v Kosmincih in ubil lastnika Zajšeka. Pri prvih poizvedbah so sumili požiga in umora tri brate Mlakar. Marljivo poizvedovanje orožnikov je pa dognalo, da je pravi krivec Koren, ki so ga prijeli in dan pozneje zaprli tudi njegovo ženo. Korenova žena je izpovedala v zaporu dne 16. marca, da je požgal in umoril Zajšeka njen mož, dne 20. marca je pa obstal tudi zlačinec sam. Njej je priznal svoj čin in pokazal tudi denar, ki si ga je pridobil po svojih groznih zločinih. — Dne 7. t. m. sta bila na smrt obsojena brata Alojz in Ivan Poredoš, ki sta v dravskem mlinu pri Sv. Petru niže Maribora ubila posestnika Koronika, da se polastita njegovega denarja. Žena Alojza je dobila tri leta težke ječe. Poredoša sta iz Prekmurskega in je imel starejši ta mlin v najemu.

General liberalne stranke, dr. Kukovec, je odšel po končanih volitvah — na letovišče. Ali je volilni boj toliko nesel, da general lahko pohaja sedaj po letoviščih?

Celjska „Domovina“ je krenila popolnoma v liberalni tabor in nesramno napada našo stranko in naše somišljenike. Glavni urednik celjske „Domovine“ je bogati celjski advokat dr. Josip Serbec. Nekdaj se je jokalo za slogo, sedaj je ne potrebuje več! Vržite „Domovine“ iz vseh društev in iz vseh slovenskih hiš!

Kobelj na Pohorju. Gotovo se Vam čudno zdi, gospod urednik, kakor tudi čitateljem „Našega Doma“, da nič nobenega dopisa in pozdrava ne dobite iz naše župnije, kakor

da bi bili zopet vsi trdno zaspali. Toda temu ni tako. Vzrok tako dolgemu molčanju je bil ta, ker se mi je bil vsled prenapornega dela rešpetlin pokvaril tako, da ni bil več za rabo. Dolgo časa me je potem mučila skrb, kaj mi je storiti, češ, ako si kupim novega, mi morebiti ne bo tako dobro služil. Pokvarjenemu pa tudi ne vem pravega mojstra. Ko tako nekega dne to usodo preiščujem, mi pride na misel, naj grem h gostilničarju Bodleju vprašat za nasvet, češ, tam se veliko ljudi shaja, mi bo gotovo vedel kateri prav svetovati. S to mislijo se podam torej nekega dne k njemu v gostilno, iz katere že od zunaj slišim polglasen pogovor. Ravno je krčmar pripovedoval okoli sedečim, kako žalostni časi so nastopili za njega sedaj, ko se ljudstvo vedno bolj izobrazuje in zavzema za dobre katoliške časnike. Njegovi ljubeznjivi krotasti živaleci „Štajerca“ kakor tudi njegovi gostilni pa le vedno bolj preti pogin. Ko vstopim v gostilno, krčmar naglo umolkne. Ves ginjen razložim njemu in njegovim tovaršiji namen svojega prihoda. Na to vzame krčmar korundiča v roke, ki je poprej na steni izza podobne lukal, ga razgrne po mizi in ljubeznjivo pogleda po njem. Pa kmalu mi naznani, da je našel inzerat za rešpetljino popravljat. Ta je namreč pek Ornik v Ptuj. On je baje dobro izučen v tej stroki. Končno se zahvalim za nasvet in odidem. V zaboj k rešpetljino priložim tudi prošnjo za kolikor mogoče hitro izvršitev. V kratkem dobim odgovor, da bo že napravil, toda naj potrpim, da volitve minejo, ker ima veliko dela s kandidaturjo. Naj bo, sem si mislil, mogoče bo pa potem boljše naredil. Gospod urednik, kadar ga dobim, Vam bom spet poročal. Do tedaj pa zdravi. Kmet.

Rodoljubno delo. Učitelj Barle in Ivan Kac sta naznanila svojega župnika sodniji, ker je baje delil letake. Junaško in rodoljubno delo. Učitelj Barle ima za take reči časa dovolj, pri Telovi procesiji pa ga nismo videli.

Remšnik. Lepa slovesnost se je vršila tu na Telovo. Bil je slovesen sprejem v Marijino družbo. Črez 60 fantov in 80 deklet se je oglasilo, ki hočejo biti dobri otroci Marijini. Ob tej priliki se je blagoslovila tudi nova zastava mladeničev Marijine družbe; pri procesiji so korakali prvokrat za svojim bandomer. Dal Bog, da bi naša družba procvitala ter obrodila zaželjene sadove!

Buče. Zadnje volitve so pri nas marsikaj razkrile, kar si prej ni upalo na dan. Tudi naši liberalčki — en par jih je — so pokazali svoje pravo perje. Ti takozvani „neodvisni“ imenujejo nas zavedne kmete v 19. števil. „Štajerca“ „farovške podrepnike“. Kaj „Štajere“ o nas piše, to nas sploh ne more žaliti, ker tako „kvako“ preziramo. Pa vas tičke liberalčke, ki se hočete šopiriti v naših Bučah, si bomo zapomnili in vam počasi začeli peruti pristrigavati, da ne boste previsoko letali. Buče so in bodo zveste maternemu jeziku in veri in naš klic je: Z liberalnimi kukavicami vun iz gnezda!

Loka pri Žusmu. Pri nas so strastno agitirali liberalci in socialdemokrati za liberalnega kandidata. Žal, da še imamo precej kmetov, ki se ne zavedajo, kje je njihov prijatelj, kje njihov sovražnik. Tudi nekaj takih imamo, ki verjamejo „Štajerca“. Bog daj, da bi kmalu spregledali, kako nevarno je nemščinstvo in liberalizem.

Koroške novice.

Duhovske vesti. Premeščena sta č. gosp. Viljem Wester, provizor v Št. Petru, za provizorja k Sv. Trojici, in č. g. Ivan Lučovnik, kaplan pri Št. Jakobu v Rožni dolini za drugega mestnega kaplana v Pliberku. — Razpisana je župnija št. Marjeta pri Volšperku, ker je vpokojen č. g. župnik Jožef Kočovski. Župnijo Lipje oskrbuje začasno č. g. župnik Karol Huttner. — Petdesetletnico mašništva praznujeta letos sledeča koroška duhovnika: Albert Eichholzer, vpokojeni župnik v Globasnici; Mihael Wank, župnik v Št. Jurju. — Štiridesetletnico praznujejo: Mihael Baumgartner, župnik; Jurij Jerman, župnik; Ivan Stibere, vpokojeni župnik; Janez Wieser, prošt. — Petindvajsetletnico pa praznujejo: Jožef Habič, zdaj na Nižjem Avstrijskem; Frančišek Katnig, župnik; Jernej Krainer, župnik, in Ivan Oberreder, župnik.

Cesarski manevri se vršijo letos na Koroškem. Glavno vodstvo bo v Št. Vidu ob Glini, cesar bo pa stanoval v Celovcu. Račlovodni smo, ali bo ob

tej priliki Celovec tudi kazal tako vsememško-frankfurtarsko lice, kakor ob drugih slovesnih prilikah. Spominjamo se, da je za časa zadnjega cesarjevega bivanja v Celovcu bilo prepovedano izvesti frankfurtarce. Kako bo sedaj?

Nemška krivica. V Celovcu je nemška komisija razveljavila glasovnice, ki so bile slovensko pisane: Osana kipar v Celovcu, ker je baje nerazumljiv jezik. Takrat pa ti nemški pretepenci razumejo slovenski, če pride slovenski kmet k njim kupovat.

Narodna šola v Št. Jakobu. Temeljni kamen šentjakobski narodni šoli se položi v nedeljo, dne 14. julija t. l., na kar opozarjamo že danes vsa narodna društva koroška in izvenkoroška. Gotovo se spodobi, da se ta dan praznuje slovesno, kakor je to zaslužila ona brezprimerna požrtvovalnost narodnih šentjakobčanov in drugih koroških Slovencev, ki so skoraj popolnoma iz lastnih svojih moči zagotovili obstoj te nove narodne trdnjave v slovenskem Rožu. Vabimo torej že danes brate Slovence iz vseh slovenskih pokrajin k temu slovesnemu dejanju, katero bo naj-sijajnejši dokaz, da koroški Slovenci vedo in znajo braniti svojo narodno last. Zatorej pridite in prepričajte se, da koroški Slovenci živimo, ker hočemo živeti, pridite in poveselitate se z nami, ko se pričinja za nas boljša prihodnost, in pomagajte nam, da si jo tem gotovejše osiguramo. Polaganje temeljnega kamena novi narodni šoli v Št. Jakobu v Rožu bodi narodni praznik vsem Slovincem!

Radi podaljšanja železnice Šmohor-Koče v Zgornji Ziljski dolini se bode vršil od 17. do 19. junija komisijelni ogled nameravane črte.

Celovška šulferajnska skupina je imela 2. t. m. svoje občno zborovanje. Iz poročil posnamemo: Lani je razdal šulferajn za zgradbo šol, za zbirke in podpore učiteljem 28.131 kron. Da se zavaruje južna stran pri Železni Kaplji, ki mora ostati nasip proti vednemu prodiranju „kranjskih prvakov“, se je moralo odločiti društvo za velike žrtve, da kupi hišo, namenjeno otroškemu vrtcu. Šulferajn gradi nadalje otroški vrtec v Borovljah, ki bo stal 25.000 kron. Končno podpira šulferajn otroške vrtce v Velikovecu, Pliberku in v Prevaljah. Šulferajn je izdal za Koroško, odkar obstoji, 287.808 kron, šulferajnovi dohodki na Koroškem so pa znašali 202.095 K 14 v. Za Avstrijo je izdal šulferajn kar obstoji nad 12 milijonov. Te velikanske svote izdajo, da bi ponemčili naše otroke. V nemških krajih pa pomankuje šol! Tam bi naj zidali šole, pa ne pri nas mučilnice.

Kokij. Tukaj se vrši dne 23. junija pri Mežnarju veselica in društven shod Slovinci, pridite!

Razne novice.

Za šalo se obesil. Delavec Bienutsch v Berlinu se ga je o priliki nekoliko preveč navlekel. V pijanosti je hotel ustrašiti svojo ženo, in sicer na ta način, da se je obesil na neki kavelj, med tem ko je žena snažila stopnjice. Ko je žena prišla v sobo, je bil že mrtev. Že preje se je napram svojim prijateljem v gostilni pošalil, da bode svojo staro malo podražil. Toda zanjka se mu je tako zamotala, da se ni mogel več rešiti iz nje in je ta šala tako žalosten konec imela.

Izbruh vulkana. Vulkan Peyehue v južnem Čile v Južni Ameriki bruha vedno večje množine lave iz sebe, ki so že naravnost velikanske. Strah med prebivalstvom je nepopisen. Reka Milaloe je izpremenila svoj tek, jezero Negro pa popolnoma izginilo s površja.

Pes rešil troje otrok. Ovčarski pes, last Will. Greshuberja v Newyorku, je nedavno rešil življenje trem otrokom svojega gospodarja, kateri so bili v nevarnosti, da jih tatovi ne pomore. Žal, da je bil zvesti pes pri tem usmrčen. Greshuber in njegova žena so odšli v cerkvo in njune tri male hčerke, katerih največja je stara tri leta, so ostale doma. Nato je prišel v hišo neki ropar, ki je otrokom ukazal, da mu morajo povedati, kje imajo stariši denar. Pri tem je lopov pokazal nož in pretil, da bode deklice zaklal. Otroci so pričeli kričati in tako jih je domači pes sli-

šal in skočil skozi okno ter prijel roparja za vrat. Ropar se je moral braniti in med tem so otroci bežali k sosedom. Ko so prišli slednji na lice mesta, so videli le še bežečega roparja, pač pa so našli zvestega psa mrtvega, kajti zadal mu je take rane, da je potem izkrvavel.

Znamenita iznajdba. V zadnji seji londonske „Royal Society“ je poročal Louis Brennau o svoji novi iznajdbi. To so vozovi motorne železnice, ki teko po samo enem tiru, pa tudi pa napeti železni vrvi. Kolesa se drže sama v ravnotežju, kar je dosegel izumitelj s pomočjo dveh viteljev, kakršne uporabljajo tudi na ladijah, da se preveč ne gugajo. Motor, ki premika kolesa, goni tudi vitelj. S pomočjo tega izuma bi bilo zidanje železnice mnogo ceneje, posebno na močvirnem svetu. Največje važnosti pa je za prevoz čez reke, jezera in prepade, preko katerih je treba le napeti vrvi iz pletene žice.

Pametni Kitajci. Francoza Cuisset-Carnota je obiskal na njegovem vzornem posestvu neki Kitajec, ki si je pazno ogledal vse naprave, ter si delal pisnene beležke. Ogledal si je tudi vzorni konjski hlev. Pri tem je vprašal Francoza: Evropejci nam vedno očitata, da delamo vse narobe in proti zdravemu človeškemu razumu. Zakaj pa vi privezujete konje narobe? — Kaj? Konje privezujemo narobe? se je začudil Francoz. — Seveda! Postavljate jih z nosom k steni, da imajo oči v temi. Ker ne vidijo, kaj se za njimi godi, so nezaupni proti vsemu, kar slišijo, zato pa tudi večkrat bijejo s kopiti nazaj, ako se jim bližate. Konji ostanejo plašni in neumni a vse to zategadelj, ker jih napačno privezujete. Postavite jih z glavo proti luči, kakor delamo mi, potem vas bodo poznali, razumeli vsak migljaj, imeli vas bodo radi ter postanejo krotke in razumne živali, kakor so naši konji.

Japonski barometer. Japonci ne potrebujejo naših barometrov, ker imajo v naravi vse polno navodil za spoznavanje vremena. Kadar sili krokar k vodi, je blizu dež. Kadar lisica laja, bo klež v treh dneh. Ako vidiš v eném dnevu več kot tri kače, je nesreča neizogibna. Ako kače beže ter se spenjajo na drevice, bo veter. Ako se ti vidijo planine blizu, bode kmalu dež. Ako pade megla zjutraj, ne hodi iz hiše, ako pa je megla zvečer, se ne boj dežja. Ako v krogu okoli meseca ni vidite zvezde, bo kmalu dež; ako je videti le eno zvezdo, bo dež en dan pozneje.

Žena z dvema možema. Pred več kot desetimi leti se je izselil iz Salerna Genaro d' Agostino, zapustivši doma mlado, lepo ženo in dvoje majhnih

otrok. Žena mu je sveto prisegla, da mu ostane zvesta. In ostala mu je tudi, dasi več let ni ničesar o njem slišala. Kzr je bila lepa, so se začeli zbirati snubači okoli nje. Ko jo je začel tudi snubiti notarski uradnik, ki je bil v mestecu posebno priljubljen, je začela prvič omahovati. Vsi so ji zatrjevali, da je mož že mrtev, vendar tega ni verjela ter se je dolgo obotavljala, predno se je oglasila za uradno potrditev o moževi smrti. Pisala je v malo ameriško mesto, kjer je mož nazadnje živel ter dobila potrdilo, da je „samec“ Genaro d' Agostino umrl. Značaj samec jo je nekoliko vznemiril, toda oglasila sta se dva rojaka ter pri sodišču izpovedala, da sta živela s pokojnim skupaj ter se je res izdajal za samca. Tudi sta potrdila, da je d'Agostino res umrl. Nato se je vršila 30. maja 1902 poroka in lepa Kristina je živela srečno s svojim drugim možem. Dobila sta enega dečka. Tedaj pa je došla naenkrat strašna vest, da je tudi mož na potu iz Amerike. Kaj naj stori sedaj nesrečna žena, ki si ne more ničesar očitati? Postava reši zadevo sledeče: žena pripada prvemu možu, drugi mož ima pa dolžnost skrbeti za živečega otroka.

Ciganska. Ciganu so povedali, da mu je v njegovi odsotnosti zgorel šotor ter so mu pri tej priliki vse pokradli. Cigan je odgovoril hladnokrvno: Žal mi je, da nisem bil zraven, ker bi bil tudi kaj ukradel.

Simbaloba.

Povest iz afrikanških misijonov.

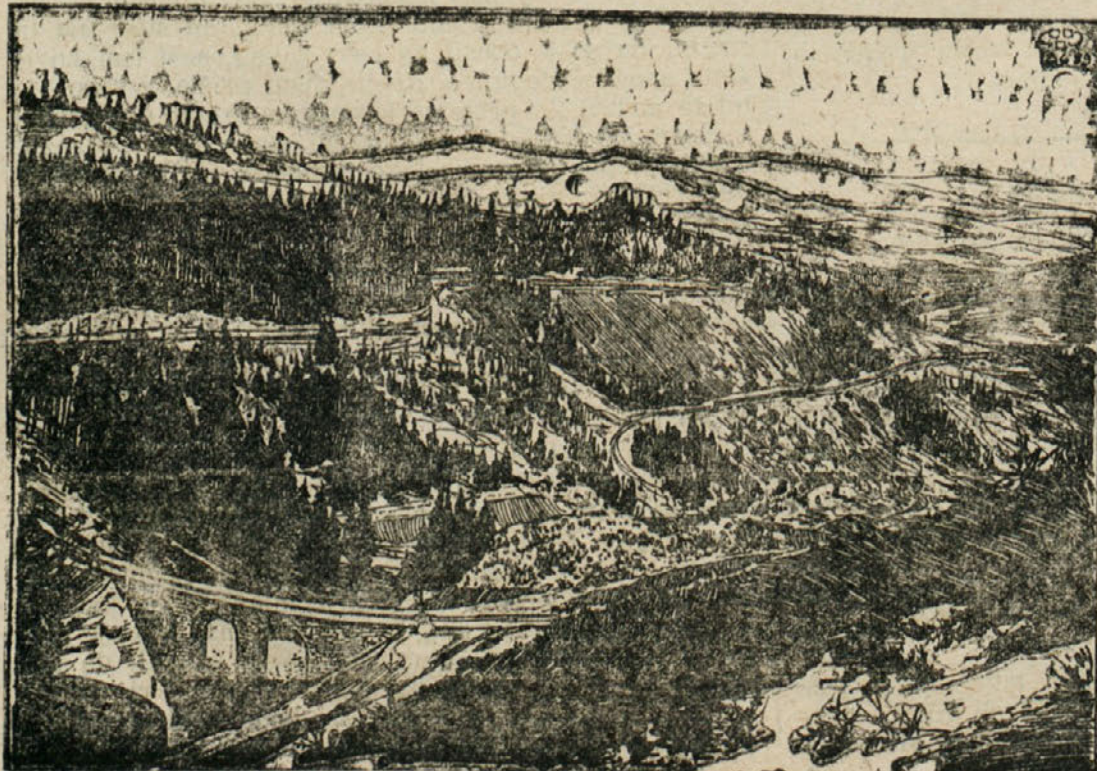
Leta 188., ko se je pričel v Afriki deževni čas, to je takrat, ko je pri nas zima, prišel je k misijonarju očetu Naj-u v vzhodni Afriki lep, močan, kakih 20 let star črnc, ki se je imenoval Simbaloba.

Prosil je misijonarja, naj ga sprejme v službo, da bode v zavetju. Pripovedoval je, da je sin nekega glavarja in da je bil še jako mlad od sužnjiških lovcev vjet in potem ločen od starišev.

Ko sem prišel k tem ljudem, pripovedoval je, sem moral tukaj toliko slišati in pretrpeti, da sem se od žalosti metal na zemljo in jokal.

Ako se je družina vsedla k kosilu, se zame še nihče zmenil ni. Jaz sem bil pa hudo lačen, ker že celi dan nisem nič jedel. Zato sem šel k gospodarju in rekel: Jaz sem lačen. Škodoželjno zasmehal se mi je gospodar. Kaj misliš, da sem jaz tvoj kuhar?, rekel je. Pri nas skrbi vsak sam zase, kakor hoče! No, če je pa tako, bom si pa že kaj poiskal v tvojem šotorišču!

Nova železnica v Marijino Celje.

Mnogim slovenskim romarjem je dobro znana slavna božja pot Marijino Celje na Gornjem Štajerskem. Dežela Nižjeavstrijska je sedaj dozidala do Marijinega Celja železnico, ki se bo otvorila prihodnjim mesec. Železnica je mojstersko delo inženirjev. Iz Dunaja do Marijinega Celja vozi vlak okoli štiri ure. Železnica se vije po krasnem planinskem svetu in ne bo samo dobro došla romarjem ampak tudi turistom.

* * *

Pri mlekarju.

Obiskovalec: „Koliko mleka pa vam dajo vaše krave vsaki dan?“

Mlekar: „Sedem litrov!“

Obiskovalec: „Saj to je malo! S tem seveda ne morete izhajati!“

Mlekar: „O saj prodam 30 litrov mleka vsaki dan!“

Pozneje mi je odločil gospodar majhen kotiček v njegovi koči, kamor naj bi hodil spat. Komaj pa sem oči zatisnil, pride k meni Anguste, tovariš mojega gospodarja, ter me opazuje, ako že spim. To se je meni zdelo čudno.

Mislil sem, kaj bi to pomenilo. Delal sem se kakor da bi spal, v resnici sem pa na vse natančno pazil.

Ni mi bilo treba dolgo čakati. Anguste poklical je svoje tovariše v bližnjo kočo. Jaz sem se pa tiho za njimi splazil in poslušal na vsako besedico. Kar sem tukaj slišal, potrdilo je mojo sumnjo.

Gabunci, prebivalci v vzhodni Afriki ob reki Gabun, imajo navado, dati strup svojim sužnjem; s tem postane njih razum top in potem so sužnji bolj udani svojim gospodarjem. Zaradi tega je pa tudi znano, da so sužnji v tej deželi posebno topi, bedasti in odurni.

Sklenili so, da bodo to drugi dan storili tudi z menoj. Jaz sem pa sklenil, jim zamešati štrečno, ter si preskrbel neko zelišče proti strupu.

Ko me je drugi dan Anguste povabil h kosilu, jedel sem tukaj za štiri.

Tako je prav, hvalil me je stari ropar, odslej bodeš kakor moj otrok.

Lepo sem se mu zahvalil in hotel iti, pa stari lisjak me ni pustil iz svoje koče. Bil sem že v skrbeh, kaj bo, če bode ta strup učinkoval preje, kakor bodem jaz mogel vžiti svoje zelišče.

K sreči se stari ni mogel zdržati svoje navade, da ne bi šel spat po kosilu. Jaz sem se tudi delal, kakor da bi spal; ko sem pa videl, da je stari zapal, splazil sem se tiho iz koče, použil protistrup in si tako ohranil razum.

Da bi mi pa še enkrat ne dali strupa, delal sem se neumnega, kakor da bi mi bil strup v resnici škodoval in bil sem potem eno leto z delom in tepenjem preobložen.

Mnogo sem moral trpeti zaradi neke deklice Vere Mbia, moje starosti; mislili so, da je hči Angustejeva. Midva sva si bila dobra in ker je stari večkrat zapazil, da je deklica meni prijazna, bil sem hudo tepen.

Pri neki taki priliki se nisem mogel zdržati, da ne bi bil preklinjal svojega mučitelja, seveda v svojem materinem jeziku, katerega pa stari ni razumel. Ko je to slišala deklica, me je tako čudno pogledala in jaz sem si mislil, da mi hoče nekaj očitati.

Brž nato je vzela vrč in šla po vodo, pri tem pa je pela v mojem materinem jeziku pesem, v kateri me je vabila, naj grem skrivno za njo. Jaz sem šel in sem jo dobil blizu studenca.

Ti si moj brat, ti si moj brat! klicala mi je na-proti. Jaz najdem na tebi vedno kaj takega, kar me spominja na mojega brata. On je bil še jako majhen, ko so ga ukradli; reci, da si moj brat!

Ne, to je nemogoče, Vere Mbia, odgovorim ji, jaz nisem imel nobene sestre v tvoji starosti.

Vere Mbia se je žalostno zajokala. Ubogi brat, mislila sem že, da sem ga našla in bila sem že tako srečna!

Jaz sem se jokal z njo vred in rekel: Vere Mbia, jaz ti hočem brat biti, ljubiti te hočem, kakor tvoj brat!

S temi besedami sva se ločila.

Ko sem jo drugič zopet dobil, vprašal sem jo: Ti torej nisi Angustejeva hči?

Ne, jaz sem le njegova sužnja!, odgovorila mi je žalostno.

Torej ti tudi nič mari ni zanj? vprašam jo nadalje.

Kaj mi hoče zanj mar biti? Pa Anguste me hoče imeti za svojo ženo, odgovorila je sedaj Vere Mbia.

Pri tej novici poskočil sem od jeze. To je nemogoče, iz tega ne bode nič!, rekel sem.

Jaz tudi sama upam, da iz tega ne bode nič in zidam pri tem na tvojo pomoč! rekla je korajžno Vere Mbia.

Anguste pa je zapazil, da sva se bila oba istočasno oddaljila od koč, in ko sem prišel nazaj, dal me je tako preteptati, da sem ležal šest tednov. Vere Mbia mi je skrivno stregla in brez njene pomoči bil bi v tem času gotovo poginil lakote.

Ko so se mi začele rane celiti, pripravljali so se že na ženitev Angustejevo z Vere Mbijo. Nesrečna deklica si ni vedela pomagati. Potožila mi je svojo nesrečo. Jaz ji nisem znal pomoči.

Nenadoma pa Anguste umrje. Jaz in Vere Mbia bila sva sedaj srečna. Ali kedaj je pač suženj srečen?

Prodali so me novemu gospodarju. Moral sem zapustiti Vere Mbijo. Na morju bil sem prodan tretjemu gospodarju za sodček žganja. Gospodar je bil malikovalec duhovnik, zval se je Otoča, jako grozovit in trdosrčen človek. Bil je tudi kupčevalec in jaz sem mu moral prevažati blago.

Nekega dne šli smo v obližji Pindi'ja, kjer sem zapustil Vere Mbijo. Sklenil sem videti jo; šel sem zato skozi gozd s šestimi tovariši k studencu, kamor je ona navadno zahajala po vodo. Dolgo smo jo čakali, da je prišla, a ni prišla sama, ampak spremljal jo je duhovnik malikovalec.

Mi smo skočili iz grmovja, duhovnik je zbežal, a Vere Mbia je spoznala mene in šla z nami. Bežali smo po gozdu, preganjani od vseh strani. Jedno uro pozneje bili smo v varnosti.

Nekaj mesecev pozneje je umrl moj gospodar. Po tamošnji navadi poklicali so duhovnika malikovaleca, ki je ob enem tudi prerok. Ta odbere iz družine umrlega enega, kateri je umrlemu gospodarju kriv smrti. Tega potem darujejo malikom.

Na mojo veliko nesrečo šli so po ravno onega duhovnika, ki je takrat spremljal Vere Mbijo, ko smo jo bili odpeljali. Jaz ga nisem spoznal.

Vedel sem dobro, da duhovnik navadno kakega sužnja izbere, ga hudodelstva obdolži, in ko sem enkrat videl, kako me je ta grdo pogledal, me je kar mrzav spreletel. Šel sem in poiskal Vere Mbijo.

Ali si spoznal čarovnika? vprašala me je.

Ne, ali zdi se mi, kakor da bi ga bil že enkrat srečal, odgovorim.

Seveda. Ko je umrl Anguste, prišel je in obdolžil njegovega brata, da sta ga zastrupila in dal ju je umoriti. Pozneje bil je z menoj, ko si me takrat odpeljal.

Zdaj mi je pa bilo že vse jasno. Bilo je to zelo slabo za-me. V strahu sem bil, da me ta človek pogubi.

Bojim se, da se bodeš mogel ti pokoriti za umrlega Otoča, beži, kar najhitreje moreš! prigovarjala mi je Vere Mbija.

Ne, bežati ne smem, odvrnil sem ji, potem me bodo preganjali in vjeli in bodem moral na grozovit način umreti. Rajši beži ti!

Ne, sama nočem bežati!, odvrnila mi je, rajši bodem tukaj ostala, morebiti ti lahko še kaj pomagam.

In pri tem je ostalo.

Komaj je ta dan zašlo solnce, začel se je ples. Vse se je zbralo pod veliko kolibo. Bobnanje se je pričelo in za tem jednoglasne žalostne pesmi.

Ko se je to končalo, stopil je čarovnik v sredo. V eni roki imel je staro ogledalo, iz katerega je imel navado prerokovati dogodke v prihodnost. Nekoliko časa je pazljivo gledal v steklo in govoril nerazumljive besede. Čez dolgo časa reče:

No, vendar ga vidim, tukaj pride, je že . . . , vendar ga še ne morem poznati natanko . . . , zdaj se bliža, ga že poznam . . . o zlodej, te že imam, zdaj si že v moji oblasti . . . , sedaj mi pač več ne boš ušel. . . .

Po tem samogovoru pogledal je zlobno po vsem prostoru in govoril dalje:

Zlodej, ki sem ga videl v ogledalu, je tukaj; ali jaz ga nočem imenovati po tej prvi skušnji, duh sam ga naj pokaže! Prosti možje s svojimi družinami

naj se postavijo na eno stran in sužnji na drugo stran!

Na to vzame čarovnik iz svojega orodja dobro zapečateni zavitek in reče:

V tem zavitku je klej. S tem si namažem roke in potem pridem okoli in mačem roke. Pred katerim oddelkom bodem takrat, ko rok več ne bodem mogel ločiti, ondi je zlobnež.

Čarovnik hodi na okrog. Ko je šel prvič, ni bilo nič posebnega. Klej je bil še moker. Ko je šel drugič, obstal je pri oddelku sužnjev in rekel: Tukaj je morilec!

Pri teh besedah se obrne, zapiha v roke in te so se zopet razpustile.

Nato je zapovedal sužnje postaviti v jedno vrsto. Šel je počasi ob vrsti in si mel roke. Ko je prišel v mojo bližino, zaigral mu je zloben nasmeh okoli ust. Zamizal sem in omedlel, ko je zavpil ta zlobec:

Ti si morilec, poglej moje roke, že v drugič te je pokazal duh.

Pri teh besedah planili so drugi sužnji po meni in me zvezali. Vsi so bili z menoj v isti nevarnosti in sedaj so bili veseli, da bodem jaz za-nje moral trpeti. Privezali so me k nekemu stebri in šli veselo domov.

Žalosten udal sem se v usodo in čakal jutra. Kar zaslišim šum za seboj in človeško postavo. Prišla je Vere Mbia.

Brzo beživa, zašepetala mi je.

Kako bežati?, rekel sem ji, nato še misliti ni. Le poglej težko verigo. Beži sama in reši se!

Vere Mbia je nato izginila, pa se takoj zopet vrnila s staro pilo v rokah. Če tudi sem ugovarjal, ni marala nič, ampak trudila se je, na vse pretege, da bi prepilila verigo. Kar zapoje petelin.

Je že prepozno! Misli sama nase! Kmalu boče dan, rekel sem ji, a ona se ni zmenila nič, ampak pilila nadalje.

Satanski smeh jo je predramil. Čarovnik je stal pred nama.

No, torej sem te vendar zalotil, moj otrok, je rekel deklici in se ji škodoželjno smejal. Bila je tepena in čarovnik je zapovedal, jo peljati nazaj v kočo.

Komaj se je zaznal dan, prišel je čarovnik zopet in spremljalo ga je nekaj starih mož.

Če tudi si suženj, rekel mi je, hočem ti vendar dovoliti, da se rešiš po skušnji v ognju.

To je bila le nova muka zame. Jezen sem rekel: Le iz maščevanja si me obdolžil, jaz nočem poskušnje v ognju, ker ti jo bodeš že tako napravil, da je ne bodem mogel prestati!

Če tudi sem se branil, napravili so ogenj in prinesli dve sablji. Ko sta bili obe sablji razbeljeni, drgnil je najprvo svoje in potem moje stegno z onim klejem, katerega je bil že poprejšni dan rabil pri vedeževanju. Potem je vzel jedno izmed razbeljenih sabelj in si jo pritisnil na svoje stegno.

Možje, tukaj vidite, rekel je okoli stoječim, da se mi nič ne zgodi, kajti jaz sem nedolžen!

Nato vzel je drugo sabljo in jo pritisnil na moje stegno. Grozno sem zarjovel, ker meso se je prežgalo mahoma do kosti. Kako je čarovnik napravil, da se on ni ožgal, mi še do danes ni znano.

Sedaj ni nobenega dvoma več, rekel je čarovnik, Simbaloba je morilec svojega gospoda; on mora zdaj umreti, kot suženj v ognju!

Nato je zapovedal čarovnik dvema sužnjema z menoj oditi in pripraviti gromado. Rekel je, da takoj pride za njima. Sužnja sta me djala v ladjico in odplula proti kraju, kjer ni bilo nobene kočice. Opoldne je bila gromada pripravljena ali čarovnika še ni bilo. Sužnja bila sta lačna; zato mene privežeta k drevesu, sama pa sta slažiskat hrane.

Komaj sta mi prišla izpred oči, že sem mislil, kako bi se oprostil vezij. Posrečilo se mi je doseči z zobmi vrv in potem sem grizel nitko za nitko. Delo je šlo počasi od rok, ali šlo je pa vendar.

Bila je že dobra polovica vrvi pregriznjene, ko zaslišim zopet veslanje. Z nadčloveško močjo pretrgal

sem vrv. Hitro sem si odvezal vrvi na nogah in ravno, ko so stopili moji rablji na suho, zginil sem v gozdu. Čim dalje sem šel po gozdu, tembolj močvirna je bila zemlja, naposled moral sem že kar bresti močvirje. Moral sem se ustaviti in noč prebiti na vejah.

Drugo jutro sem šel zopet težavno pot dalje po velikem močvirju in prišel do neke reke. Hotel sem jo prebresti, ko zaslišim zopet v obližju veslanje. Hitro sem se umaknil v gozd na drevo in gledal skozi dreveje, kdo da je. Bil je moj smrtni sovražnik — čarovnik.

Ko me je zagledal, pomeril je s puško name. Ves pogum me je zapustil. Spustil sem se in padel z drevesa v vodo. Slišal sem, kako je puška počila in mi krogla zvenela nad glavo.

Ko sem bil služabnik pri kapitanu, navadil sem se plavati in to mi je tukaj koristilo. Plaval sem nekaj časa pod vodo in potem se skrila na bregu. Ko me je zgrešil zakleti sovražnik, veslal je dalje. Tako sem se otel zopet iz velike nevarnosti.

Od tam hodil sem proti reki navzgor in prišel v neko vas. Pripovedoval sem ondi svoje dogodbe in dali so mi jesti. Neka stara žena obvezala mi je rane od opekline in potem so mi pokazali pot proti morju.

Bil sem zopet prost. Čeprav me je bolela zelo noga, korakal sem vendar dalje. Tako sem prišel potem sem do hiše belega moža, kjer me bodo, kakor upam, sprejeli v varstvo.

Mi smo to dogodbo z velikim zanimanjem poslušali, tako pripoveduje misijonar oče Naj. Upanje mladega moža, da se ga bode beli mož usmilil, se je spolnilo. Obljubil sem mu, da ga bodem poslal v Gabun k „velikemu misijonarju“, k škofu, ki bode skrbel za njegovo prostost. Ravno ko je stopil drugi dan v čoln, prišli so črnci iz Otobove vasi, ki so povedali, da je bila tam mlada žena sežgana. Po Simbalobovem mnenju ni mogla to druga biti, ko Vere Mbia. Jokal se je in dolžil sam sebe, da je kriv njene smrti, ker se je čarovnik maščeval nad njo zaradi njegovega bega.

S potrjim srcem šel je v Gabun, kjer je dobil delo pri neki trgovski ladjici. Vsak dan pa je prišel v misijonsko hišo, kjer se je podučeval v krščanskem nauku.

Nekaj časa po tem poslal je gospodar Simbalobo z nekim naročilom v sirotišče. Tam je prišel v veliko sobo, kjer so delale deklice. Gledal je po sobi, in naenkrat obtičale so mu oči na deklici v modri obleki — modra obleka je tam žalujoča obleka. Stopil je bližje in ozrla se je tudi po njem deklica v modrem krilu.

V tem hipu zakričala sta oba naenkrat od veselja, ter si stiskala roke in čudila, da se zopet vidita in sicer na takem kraju. Simbaloba in Vere Mbia sta se zopet našla.

Simbaloba in Vere Mbia sta bila kmalu podučena v resnicah svete vere. Dva meseca pozneje bila sta krščena in isti dan poročena. Ta dan jima bode nepozabljiv za vse življenje.

Sedaj stanujeta v kristijanski vasi pri Sv. Ani, kjer je Simbaloba sezidal lepo kočico, okoli katere obdeluje rodovitno zemljo s svojo dobro ženo. Ne manjka jima ničesar, zlasti odkar jima je Bog podaril dvoje prav čvrstih otrok. Našla sta poprej sužnja lepo prostost, našla pa, kar je še več vredno, tudi pravo vero, ki ju že sedaj osrečuje na zemlji.

Nov reševalni stroj.

Naši bralci so že gotovo večkrat slišali o strašnih nesrečah v rudo- in premogokopih, ko se tam nabrani pozemski plini zberejo in zadušijo na stotine delavcev. Še hujša nesreča pa nastane, če se ti plini vnejo. Z grozovitim pokom raztrgajo daleč na okoli rove in pokopljejo nesrečne žrtve. Marsikaterega bi se še lahko rešilo, če bi bila hitra pomoč blizu,

Toda reševalci, ki bi si upali v te s strupenimi plini napolnjene rove, se tudi pogubljani. Avstrijski inženir Sues v Moravski Ostrovi je sedaj iznašel dihalni stroj, ki omogoči reševalcem dalje časa ostati v zadržanem zraku. Dotičnemu možu se priveže na hrbet ta stroj, ki je napolnjen s tekočim zrakom. Ta zrak se vedno v zadostni množini razplini in cev ga pelje do ust. Stroj je lahek, da ne ovira pri delu in more žnjim delati okoli tri ure. Precej časa predno začne zraka zmanjkovati, da stroj znamenje z zvoncem, ki opominja rešitelja, da se je treba povrniti na sveži zrak.

1:80

1:80

!Zahtevajte!
cenik brezplačno!

Nikelnasta ura po snovi Roskopf, natanko idoča.

Ista, original precision patent Roskopf, kakor je slika gl. 3.

Garancija 3 leta, ali se denar vrne.

Srebrne ure po gl. 3:50
srebrne verižice „ 1:20
budilka po „ 1:40
stenske pendel ure „ 4:—

Največja tovarniška zaloga in pošiljalnica ur, srebrnine in zlatnine.

Anton Kiffmann, Maribor M. 7.

Ustanovljeno leta 1860.

M. Ilger-jev sin

urar

zaloga zlatnine in srebrnine
pooblaščen izvedenec

Maribor, Poštne ulice števil. 1

Ure od gl. 1:50 do gl. 200.—

Cenik brezplačno.

Katehetje!

Trgovina Cirilove tiskarne priporoča krasne podobe za prvo sv. obhajilo po 6, 14, 16, 20, 30 in 40 vinarjev v razni velikosti. V zalogi ima tudi obhajilne podobe Müllerjeve, Kühlenove i. dr.

Tiskovine izgotavlja hitro in po ceni tiskarna sv. Cirila v Mariboru.

*Najraje majhen sem mošič!
Da sem lepo debelih lic.
In ta sem le zato dobil.
Ker sem Kathreinerjevo kavo pil.*

Prizna samo v izvornih zavojih z imenom **Kathreiner.**

Nihče naj bi ne pil močno razburjajoče ali nate kave nemešane!

Kathreinerjeva Kneippova sladna kava

sama se je obnesla za najokusnejšo primes, ki lahko prebavna, redilna in kvotivorna speši zdravje.

Otroke bi bilo samo še navzati Kathreinerjeve kave.

Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani

Dunajska cesta 19. * v Medjatovi hiši v pritličju * Dunajska cesta 19.

zavaruje

1. Proti požarni škodi vsakovrstna poslopja, zvonove, premičnine in pridelke.
2. Proti prelomom zvonove, in
3. Za življenje oziroma doživetje in proti nezgodam.

Edina domača, slovenska zavarovalnica.

Svoji k svojim!

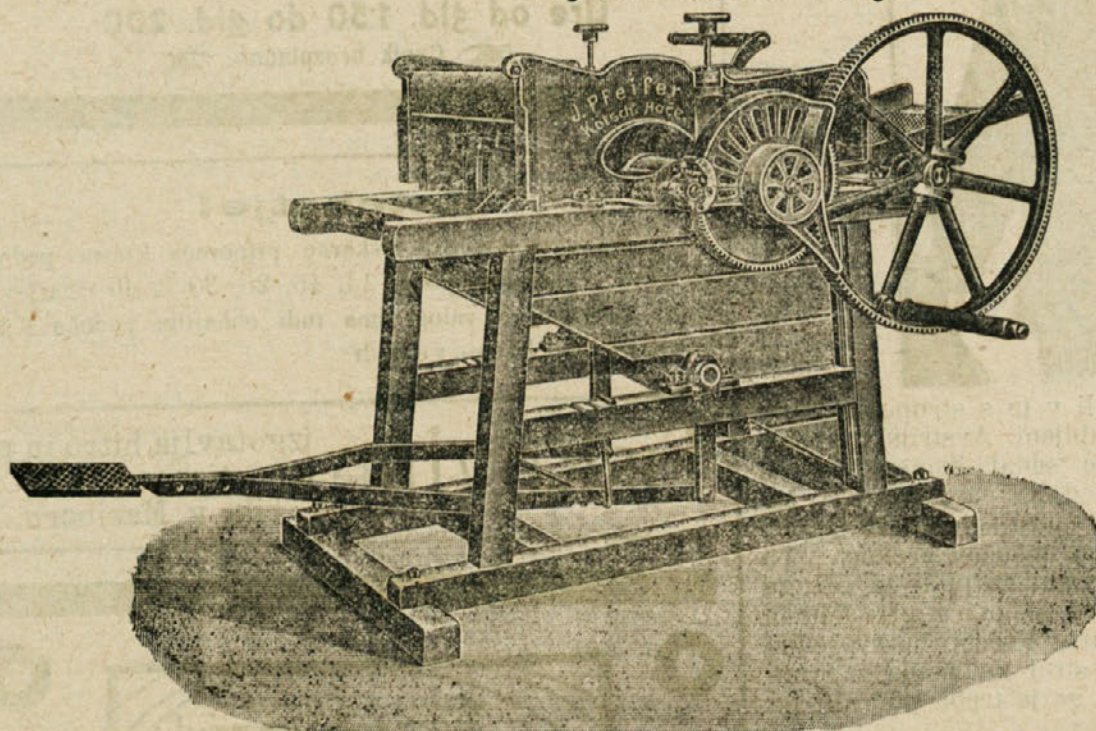

Prva narodna tovarna kmetijskih in poljedelskih strojev

Jožef Pfeifer-ja v Hočah pri Mariboru.

Mlatilnica za škopanje št. 3.

Cena za roko in vitelj 200 K. — Cena z viteljem E. ali Z. 90 kompletno s 7 m dolgo osjo 380 K.
Vitelj brez lesa 10 K manje.

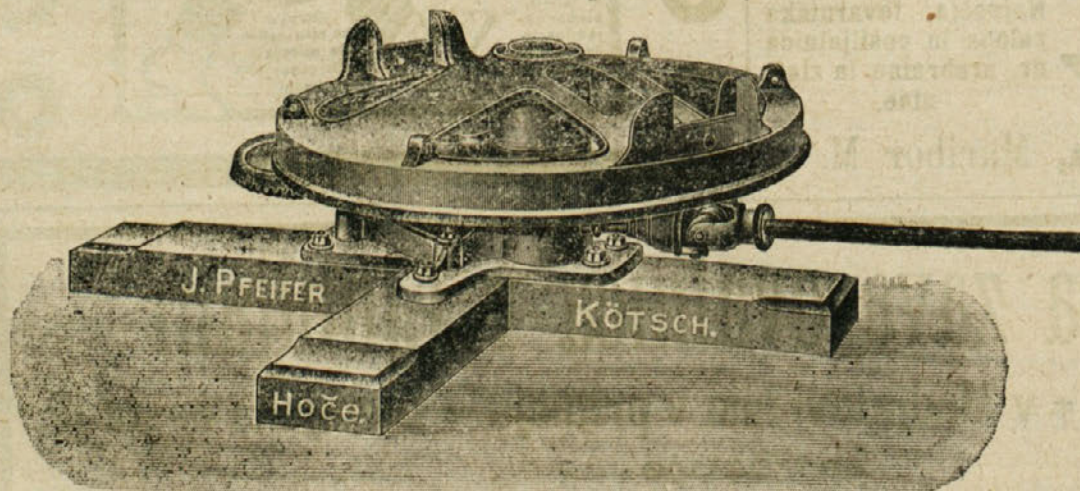

Vsak kmetovalec občuti težko pomanjkanje poljedelskih težakov, posebno pa dobrih mlatičev, katerih za veliki denar dobiti ni. Opozorjen sem bil z naročilom, eno mlatilnico iznajti, katera bi mlatiče dostavila. Na podlagi večletne poskušnje, se mi je to tudi celo posrečilo. Posebno pa sem moj namen na tiste g. kmetovalce obrnil, kateri potrebujejo škopo (ali šopo) za strehe, za vinogradno vez, za rezano klajo in vezane otepe, za prodajo. Ta celo novo iznajdena mlatilnica spolnuje vsa tista dela, katera se od najboljših mlatičev zahtevajo. Iz celih razvezanih snopov, kateri

skoz mlatilnico pridejo, se izmlatijo čisto do zadnjega zrna. Medtem stisne vložnik z eno nogo na pod mizo majalno nagonco, in na to se vzdignejo gornji zobje s celim pokrivalom tako visoko navzgor, da tudi debeli del snopa med bobnom in pokrivalom celo neraztrgan in nepokvarjen ven pride, in ostane bilka ali slama celo kakor je zrastle. Zrno pada skozi plehnato rešeto s 15 milimetrov velike okrogle luknje, katero se znajde na zadnjem delu mlatilnice nad osjo nagona, med tem ko celi izmlačeni snop čez rešeto izide, in mož, ki ima posel za ogibanje, prime z rokami snop in ga potegne iz mlatilnice in ga položi na stran, da se z njega izdela škopa. Če pa se za škopo ali otepe ne mlati, se potem z lahkostjo rešeto odzeme, in slama pade dol, kakor pri navadni mlatilnici. Nagonca pa naj na mestu ostane, da se pokrivalo žnjo takrat nekaj vzdigne, kadar se vloži debelejši snop, da se gonitva ne vteži. Ta mlatilnica je nenavadno velika, močna in težka, ter tehta okoli 320 kg. Gonitvo pri mlatitvi izvršujeta lahko 1—2 osebi celi dan, in je pripravljena tudi za vitelj vodno in parno moč, če se veliko zobnato kolo z osjo v spodnje ležarje vloži. Ležarji so iz znanega najboljšega rdečega meda (topniška med), samostavbeni okrogli ležarji, katerih trpežnost pri dobrem mazilu je do 20 let. Mazilo ležarjev se izvrši z nalašč za to pripravljeno mažo (konsistenčno mažo) katera se v nalašč za to pripravljenih štaufferjevih pušicah k osi s silo vtisne in je skoz to celo izključeno, da bi se osi suho ali toplo vrtele. Kakor mi poročajo strokovnjaki v poljedelstvu, je samo ta mlatilnica v stanu, da je veleposestniku in kmetovalcu sedaj povsod razširjena velika zadrega pomanjkajočih mlatičev in težakov celo in popolnoma neobčutljiva. — Jamči se eno leto.

Ležeči vitelj E. Notrajni zobovi. Celo zakrit.

Prestava 1:20.

Te vitelje izdelujem v velikosti od 1 do 2 konja in je pripraven za mlatilnice samo od leve strani, in pri rezalnicah od zadne strani. Ta vitelj je proti nezgodi najbolj zavarovan, ker je celo zakrit, tudi se ta vitelj med vsemi drugimi vitelji najraje vrti, in ga zaradi teh velikih prednosti gošpodje kmetovalci najbolj občudujejo. Jamči se eno leto. — Tehta 350 kg.

Cena 180 kron. — Če brez lesa, 10 kron manje.